

رحميد بابا و غزل خصوصيات دهغه و كلام په رڼا کښې و سنجوي

عبدالحميد بابا

عبدالحميد بابا د پښور نه اته
ميل لريکا د بارکې په يو ضايعو کليگر لوجي کلي
کښې زېږيدلی دی. قبر يې هم د دغه کله په هديره
کښې دی. په پښتو ادب کښې حميد بابا د صايب و خيل
په نوم يادېږي. حميد بابا د خوشحال خان اوردگان
بابا نه پس د پښتو شعراء د درېم استاد گڼلې شي.

رحميد بابا و غزل خصوصيات دهغه و كلام په رڼا کښې

حميد بابا يو غزل گوشتاگرد دی او په کلام کښې يې
حسن او عشق، وصال او جانان، فخران او دقيب
او جان موضوع گان چير لې دي. د خدا ته او
در رسول د پيښې به هم غافله نه دی. او په
خيل غزل کښې يې چير ل دي. حميد بابا
په پښتو شاعري کښې جيت پيدا کړې دې
او د کوم سبق ابتدا يې کړې ده دهغه
د نازک خيالي، نادر و استعاراتو او تشبېهاتو
د پارچه په ټوله پښتو ادب کښې مشهور دي. بلکه
د مثال په توگه
د نو خطو په صفت يې زبان نښلي
چې تر دام لاندې دانه خورې فرغان نښلي

دل تي خط په ڪناره دوه جنتي ڪه
که په خوان دشير پني وچان نيلي

دخيل بلند خيالي او نازڪ خيالي دوصي
ورته پيدل هم وائي تکه دفتال په طور

که هزاره ڇله په صبر او سکون نشم
خوچي يار په سترگو او وينم مفتون نشم

نيم جواب دتر کونه نشم وړ کولي
که په عقل ادسطو يا اخلاطون نشم

ذغوي داپسي يار دتخير دذلفو
چي د عشق په صحران سر تکه وچون نشم

که ضرور ڪونديا په دار او پي سنگسار نشم
نشته داچي ستا دچيني توبه ڪار نشم

چي د عشق په جهل خان وڙخي ناصي
ڪاشن که زه عبد الحميد هغه پشون نشم

عشقيه ڪلام

صوت شڪاف صيب چ ڀري ناد ره ڳا تشبهات
استعمال ڪري دي ده صوت شڪاف صيب
نه مخلصي پشتو ڙ په ڪسي چ ڀر ڪار په
صوت ڪسي شوي و و لي په دي ڳا تو ڳه

چا د تشبها تو استعمال نه وو ڪري.
اڪثر شاعر اهو به ڀينيو ته ڪنبي ڇو ڀير
مگر ان اوڊو ڏوڏو ٿيو الفاظ يعني ٿورا ڪا
استعمال ڪري. هلي ڇو ڀير بابا ڇو ڀير
مگر انو الفاظ استعمال نه ڏي ڪري.
تڪه ڊوٽال به لوقه

خط ڀهه وڃي دهنم دا غم ڪه ڀيرو جي شوي بهاله ڪنبي
ڊاڻي ڪنبي به ڏوڏو له ڪنبي ڏيڀ ڪا ڪه ڏاله شوي بهاله ڪنبي

دا نطاد غم ٿين ڏيهه ڀه ڪنبي خيال ڊيار ڏشونهو
هنسي ڏنگ ڏيڀ وڏينت ڪا الله غم ڀه شنه پيال ڪنبي

ڪه دهنم ڀڄو ڇو ڀلو ڀينم ڀير مريز
نه جي صبر شي له ڏينڪلو نه ڀير هينر

ڊاڻي هر مگر نه ده جي جيد بايا صرف
عتقه ڪلام ليکلي هغه صوفيانه
ڪلام نه هم ليکلي دي

دخداڻا او رسول مينه

سو ڏيڪان ڀه خداڻا او رسول هم ڇو ڀير
مئين وو ڏکه خيولي به ڊي اهر هم
ڀي مري ڪمري ده ڊاڻي جي دهغه
ڊڪلام ڀو ڏو ڪولي او غو وو

جی دی قوم پہ غور و اورم سر لہبہ شہ
ہسی سوز را کنبی پیرا کمری نظار بہ

لور جی اوستا زبان لہ پوچ کولہ
پہ خیل و صف جی گویا کمری نظار بہ

ہر جی ستا، ستا دسوں پلینی مرضی وی
ہفہ کار شغل نما کمری نما رہ

جی حضرت راوری دین دے نظار دے
کہ جی ہم پہ داوپنا کمری نظار بہ

کہ جی خطا دعا کمری پہ غفلت لینی
د خطا دعا سا کمری نظار بہ

بل خانی وائی

زہ پہ وچ دھفہ یار ہسی وضون یم
جی لہ عقلہ بیجانہ مگر حکم وضون یم

د جہان پہ سو د او زبان ہی نظر نہ دے
بی لہ یار لہ ہمہ جہانہ ستون یم
آخر کینی وائی

جی د پپی قدر لیر کا تہ او نما تہ
ملاو میر کا جی تر پپی ہم لا ا د بونا یم

لنڌه ڊڄي ڊ حيدر بابا سڻاڪري به هر اڳهه
ڊ ڊا اڇوي او هر سڀي ٿري ڇونڊه هفتي
ٿي ڪه هڪه ڪا شق ڪا ڪا وڪا او لهه ڇٽي
ڊ حيدر بابا نه ڪنڊي پڻو ڙ به ڪنڊي ڊ اسي
ڊ اڻڪ ڪنڊي او ٿيها ڻو استعمال ڇانهه و وڪري
ڊ به و ٿي ڪنڊي نه ٿي ڇي حيدر بابا پڻو سڻاڪري
ڪنڊي ڇو بل اڳهه ابتداء وڪره

* ————— *